

AL JUTJAT

JAUME GASSÓ i ESPINA, Procurador del Tribunals i dels senyors **JORDI MARSAL i ÀLVAREZ**, i **FRANCESC ABAD ESTEVE**, segons s'acredita mitjançant els poders per a plets que s'acompanyen per original a la present demanda, amb devolució de l'original, amb l'assistència lletrada del Sr. Ramon Estebe i Blanch, col·legiat número 18005 de l'Il·lustre Col·legi d'Advocats de Barcelona, davant del jutjat comparec i com millor procedeixi en Dret, **DIC:**

Que, mitjançant el present escrit interposo **DEMANDA DE JUDICI ORDINARI DE TUTELA CIVIL DEL DRETS FONAMENTALS**, contra la **UNIÓ D'ASSOCIACIONS EUROPEES DE FUTBOL, UEFA** segons les sigles en llengua anglesa (Union of European Football Associations).

El representant de la UEFA a Espanya és la Real Federación Española de Futbol, segons recull l'article 4, lletra C) dels seus Estatuts, que estableixen que ostenta la representació de la UEFA a Espanya, i que a Catalunya resulta integrada per la Federació Catalana de Futbol (article 6 del Estatuto de la Real Federación Española de Futbol. I article 1.3 de l'Estatut de la Federació Catalana de Futbol).

A la vista de l'anterior interessem l'emplaçament al domicili de la Federació Catalana de Futbol, al carrer Sicília 93-97, primera planta de Barcelona, i subsidiàriament al de la Real Federación Espanyola de Futbol, al carrer Ramón i Cajal, s/n, "Ciudad del Futbol Español" de Las Rozas, (Madrid).

La present demanda es basa en els següents

F E T S

PRIMER.- DELS ACTORS.

Als efectes d'enquadrar el perfil dels actors amb relació a la tutela judicial que es sol·licita hem de dir en primer lloc que els actors, tots ells de nacionalitat espanyola i veïnatge civil català, són, a més, socis del FC Barcelona, entitat esportiva domiciliada a Barcelona, carrer d'Arístides Maillol s/n.

El FC Barcelona, és com dèiem, una associació esportiva catalana, sense ànim de lucre constituïda el 29 de novembre de 1899 (article 1 dels seus Estatuts), que te com a finalitats principals el foment, pràctica, difusió i exhibició del futbol – entre d'altres- (article 4, apartat primer), i complementàriament la promoció i participació en les activitats socials, solidaries, culturals, artístiques, científiques o recreatives adients i necessàries per mantenir la representativitat i la projecció pública de que gaudeix el Club a Catalunya i arreu del món, fruit d'una tradició permanent de fidelitat i serveis als socis, ciutadans i a Catalunya (article 4, apartat segon).Aquesta dimensió solidària, cívica i social del Club a Catalunya i arreu del mon s'impulsa mitjançant la Fundació del FC Barcelona (article 4, apartat 3, lletra e).

El socis del FC Barcelona tenen com a drets inherents a la seva condició la de veure respectat el dret a la seva dignitat (article 10.9), i a assistir als esdeveniments esportius de competicions oficials no organitzats pel Club (article 10.5), drets que s'han d'exercir amb la dignitat i el respecte que mereixen la imatge i el bon nom i la projecció pública de l'Entitat, i pel que fa als drets de participació en les activitats del Club i als de lliure expressió i manifestació, amb respecte a l'honor, dignitat i intimitat que mereixen els altres socis o persones vinculades al Club (article 11.2).

Igualment formen part de les obligacions dels socis del FC Barcelona, i per tant dels meus principals, la de contribuir al sosteniment de les càrregues econòmiques (article 11.3), i atendre puntualment les obligacions econòmiques de qualsevol mena (article 11.5).

Val a dir, igualment, que els Estatuts del Club preveuen com a sanció molt greu (article 74, lletrat m) la introducció o exhibició, en les instal·lacions o recintes del Club, o en aquells recintes on un equip del Club disputi un partit, de pancartes, símbols o emblemes que pel seu contingut o per les circumstàncies en les que s'exhibeixin o utilitzin, puguin ser considerades com un acte que inciti, fomenti o ajudi als comportaments violents, sexistes, xenòfobs o racistes, o de manifest menyspreu a qualsevol persona.

Per altre banda, i tal i com hem dit al inici del present ordinal, els actors, són, tots, de nacionalitat espanyola, de veïnatge civil català, i per tant emparats pels drets fonamentals amb rang constitucional que estableix la Constitució Espanyola segons desenvoluparem més endavant quan s'analitzin les normes de Dret positiu d'aplicació al present cas a l'apartat reservat als Fonament de Dret de la present demanda.

S'acompanya assenyalats de **DOCUMENTS NUMEROS Ú a TRES**, acreditació de la condició de socis dels actors, així com còpia dels Estatuts del FC Barcelona, en la part suficient i referida en el present ordinal.

SEGON.- DE L'ACTUACIÓ DE LA DEMANDADA SOTMESA A TUTELA JUDICIAL.

El passat 29 de setembre de 2015 es va disputar al Camp Nou del FC Barcelona el partit, en competició organitzada per la demandada anomenada UEFA Champions League 2015/2016, entre els equips del FC Barcelona i el Bayer 04 Leverkusen d'Alemanya.

Com a conseqüència d'aquell partit celebrat a la ciutat de Barcelona es va incoar expedient disciplinari per part de l'UEFA contra el FC Barcelona, que va desembocar en la Resolució de data 15 d'octubre de 2015, seguida en el expedient 28736-UCL-2015/16, mitjançant la qual s'imposava al FC Barcelona la multa de 40.000 euros, pels següents incidents:

"Conducta impròpia de seguidors (càntics i banderoles il·lícites) " Article 16.2 del Reglament Disciplinari de la UEFA.

S'acompanya assenyalats de **DOCUMENT NUMERO QUATRE**, la referida resolució.

L'article 16.2 del Reglament Disciplinari de la UEFA te el següent redactat:

Article 16 - Order and security at UEFA competition matches

1 " ..."

2 However, all associations and clubs are liable for the following inappropriate behaviour on the part of their supporters and may be subject to disciplinary measures and directives even if they can prove the absence of any negligence in relation to the organisation of the match:

- a) the invasion or attempted invasion of the field of play;
- b) the throwing of objects;
- c) the lighting of fireworks or any other objects;
- d) the use of laser pointers or similar electronic devices;
- e) the use of gestures, words, objects or any other means to transmit any message that is not fit for a sports event, particularly messages that are of a political, ideological, religious, offensive or provocative nature;

- f) acts of damage;
- g) the disruption of national or competition anthems;
- h) any other lack of order or discipline observed inside or around the stadium.

La traducció al català d'aquest article es el següent:

Article 16 - Ordre i seguretat en els partits de competicions de la UEFA

1 " ..."

2.- No obstant això, totes les associacions i els clubs són responsables pels següents comportaments inadequats per part dels seus seguidors i poden ser objecte de mesures i directrius disciplinàries, fins i tot en el cas de poder acreditar que o han incorregut en negligència de cap mena en relació amb l'organització del partit:

- a) La invasió o l'intent d'invasió del terreny de joc.
- b) El llançament d'objectes.
- c) L'encesa de focs artificials o qualsevol altre objecte.
- d) L'ús de punters làser o dispositius similars.
- e) L'ús de gestos, paraules, objectes o qualsevol altre mitjà per transmetre qualsevol missatge que no és apte per a un esdeveniment esportiu, en particular els missatges que són de caràcter polític, ideològic, religiós, ofensiu o provocatiu;
- f) Actuacions que comportin danys.
- g) La interrupció dels himnes nacionals o de la competició.
- h) Qualsevol altra falta d'ordre o disciplina observada a l'interior o al voltant de l'estadi.

Entenem que la sanció, tot i que no es diu en la resolució de la UEFA, ho es per aplicació de l'apartat e) de l'article 16, que hem ressaltat en la seva redacció anglesa i la traducció al català que hem incorporat.

Els càntics a que fa referència la sanció es refereixen – hem de suposar- a càntics d'independència, habituals en els darrers anys al Camp del FC Barcelona a l'arribar el minut 17, 14 segons tant de la primera part com de la segona. I pel que fa a les banderoles que la demandada qualifica de "il·líci", es refereix a la exhibició de les anomenades banderes estelades, també habituals en els darrers decennis en el camp del Barça, i presents a tota la ciutat i país.

La sanció amb la qual aquest organisme privat castiga al FC Barcelona, amb la important suma de 40.000 euros, per càntics i exhibició de banderes que no son il·legals en territori espanyol, atenta als drets fonamentals que els actors tenen reconeguts pel seu origen en la Constitució Espanyola, en tant que coarta el seu dret d'expressió sota la imposició de multes sancionadores que els afecten directament en tant que socis del Club sancionat i del qual tenen la obligació de contribuir al sosteniment de les càrregues econòmiques del Club.

Obrim i tanquem un petit parèntesi per dir que més enllà que el fet sancionable -al nostre entendre - no pot ser sancionat, imposar el pagament de 40.000 euros per la exhibició de banderes protegides o "legals" i realitzar els càntics esmentants- com veurem més endavant per dir-ho ras i curt, sembla un despropòsit de proporcions inversemblants.

Per altre banda val a dir que no consta cap expedient obert, ni cap altre diligència informativa, per part de les forces d'ordre públic present al Camp Nou aquell dia, que facin referència a un comportament o conducta impròpia per part del públic assistent al partit, de conformitat al previst en el nostre ordenament jurídic i als Estatuts del Club, circumstància que acredita que la sanció únicament es pot referir als fets que hem expressat.

En aquest sentit, cal dir també que per part de l'avui actor Jordi Marsal Àlvarez, i de conformitat amb el que preveu l'article 52 del Reglament de Disciplina de la UEFA, es va interessar d'aquest organisme i dins del termini previst en la esmentada reglamentació, que es motivés la sanció. A data d'avui no s'ha rebut encara cap resposta, tot i que resulta públic i notori que el motiu de la sanció està en els fets que denunciem. En tot cas un cop rebuda la motivació interessada de la UEFA, l'acompanyarem a les actuacions per la via de l'article 270.1.1 LEC.

Acompanyem assenyalat de **DOCUMENTS NUMEROS CINQ i SIS**, còpia de l'escrit presentat a la UEFA pel Sr. Marsal Àlvarez i la seva traducció al català, respectivament.

En qualsevol cas no posem en qüestió, ni a debat judicial, el reglament disciplinari de la entitat demandada, perquè entenem que aquest Tribunal al que ens dirigim no resulta competent per anular o entrar a examinar aquest reglament. Ni tant sols la interpretació que en aquesta ocasió s'ha fet de la reglamentació UEFA, perquè també entenem que això queda fora de la competència jurisdiccional dels tribunals espanyols.

El que posem en qüestió, el que posem sobre la taula del Jutge i sobre el que demanem empara, es sobre el fet que un reglament disciplinari d'una determinada entitat privada, o la interpretació que es faci dels òrgans disciplinaris d'aquesta institució pugui coartar, afectar o condicionar mitjançant la imposició de sancions l'exercici de drets fonamentals reconeguts en la Constitució Espanyola, de plena aplicació a la ciutat de Barcelona, en qualsevol indret, i amb independència de quines siguin les normes de caràcter intern o de disciplina de l'organitzador d'un determinat esdeveniment. En qualsevol cas aquets reglament, o la seva interpretació, no pot anar contra aquests drets reconeguts per la Constitució Espanyola i en el seu territori d'aplicació.

TERCER.- SOBRE EL FET OBJECTE DE SANCIO DE LA DEMANDADA. EXHIBICIO DE BANDEROLES I CÀNTICS.

Avancem que aquesta demanda no tracta de defensar una determinada idea política o ideològica, ni la bondat o no de qualsevol posicionament social. El tema que posem sobre la taula del Jutge cridat a decidir i que posem sota tutela judicial, te a veure amb el dret d'expressió, amb drets fonamentals protegits a la Constitució Espanyola i amb normes d'aplicació de dret positiu aplicables necessàriament en el territori d'aquest òrgan jurisdiccional al que ens dirigim, com es el camp del FC Barcelona. En aquesta ubicació concreta, per sobre de la normativa interna d'una entitat privada, han d'imperar les normes de dret públic que reconeixen drets fonamentals alguns dels quals han costat anys i penes de molts tipus poder recuperar.

Es possible que la realitat immediata de la UEFA, ubicada a Nyon (Suïssa), i sotmesa al dret d'aquell país quedi lluny dels sacrificis que s'han viscut en el nostre per poder recuperar els drets que donen peu als comportaments que avui sanciona la demandada, per un tema de llunyania i desconeixement. I per aquesta mateixa raó, i potser amb l'esperança de fer entendre a la demandada la importància social d'aquesta realitat que sanciona, i amb la esperança, també, d'evitar el procediment, o potser pel simple fet que ningú els hi ha explicat què significa allò que sanciona, volem exposar, encara que sigui de manera breu i sintetitzada, la realitat que està sancionant, amb el compromís de ampliar aquesta informació gustosament si així se'ns requereix d'advers.

Els motius pels quals determinades persones son sòcies o seguidores del FC Barcelona es molt ampli i la casuística escapa, i molt, a la present demanda. Però val a dir que entre aquests motius està ben present en el ideari col·lectiu d'una part importantíssima de la massa social que la pertinença a aquest club es paral·lela al compromís que el mateix Club ha mantingut històricament, i manté, amb la societat catalana, més enllà de la estricta activitat esportiva.

El dret a poder expressar en llibertat determinats sentiments i anhels ve de lluny en un ampli sector de la gent que segueix al FC Barcelona, i clava les seves arrels històriques en el segle XX, segle especialment convuls en el nostre país, on un dels pocs canals d'expressió ha estat precisament a la vora del Club, com a aglutinador de las defensa de la llengua, la cultura i el sentiment catalanista. Aquest Club va adoptar la llengua catalana per redactar els estatuts quan el català ni tant sols era oficial, i no ho era oficial perquè la llei ho prohibia, no perquè no fos una llengua viva en aquella societat.

Posteriorment el Club es va adherir a les peticions d'un Estatut d'Autonomia que reivindicaven amplis sectors de la societat, adhesions que van costar sancions en èpoques de dictadures militars com ara el tancament del seu camp, o inclús veure assassinat per qüestions ideològiques un president de l'entitat, el President Sunyol l'any 1936, president que tenia com a lema "esport i ciutadania

El Club ha patit en altres èpoques la mutilació del seu escut, o el canvi de nom per adaptar-lo a altres idiomes. I amb tot, com la realitat es més tossuda que les armes, i aquesta es una societat tossuda, el Club se n'ha sortit sempre que ha defensat de manera pacífica, però alhora clara i desacomplexada les llibertats, el respecte i la dignitat de la societat que el va veure néixer i créixer, defensa que sempre ha passat per la manca absoluta de violència en els seus postulats i en la consecució dels seus fins, com per altre banda no podria ser d'altre manera tractant-se d'un club esportiu.

Efectivament la resposta sempre ha estat la via de *l'esport i la ciutadania*, entesa com a vinculació a la societat, societat que no es circumscriu únicament a la catalana sinó també a la societat espanyola, convertint-se en un referent democràtic a la Espanya post franquista.

I aquesta manera d'entendre i participar el FC Barcelona, de la seva realitat més immediata no acaba en la societat catalana o espanyola, sinó que també traspassa fronteres amb projectes com Unicef, prou conegut avui dia, i que acredita un cop més aquest compromís del Club amb la implicació de diferents iniciatives socials, culturals, a més de la pròpiament esportiva, totes amb fort caràcter de solidaritat i compromís amb les llibertats i la democràcia.

I dins de tot aquest context, no s'entén a un país que ha viscut una de les dictadures més agressives i llargues dels últims temps a tot el planeta, que es negui un dret tant elemental, com dèiem abans, com es el d'expressió, pacífica i respectuosa, dret que per altre banda tants esforços i patiments va costar retornar.

En tot cas, el fenomen de la reivindicació social que uneix el vell lema de "ciutadania i esport", no es nou, ni tampoc desconegut per la demandada. Les banderes estelades fa dècades que onegen al Camp Nou en partits organitzats per la UEFA, sense haver rebut, mai fins ara, cap comentari, ni molt menys una sanció.

Es obvi que la demandada no te capacitat per sancionar comportaments que afecten de ple l'exercici de drets fonamentals – que es la pedra angular de la present demanda –, però més enllà d'això, val a dir que el fet de no haver sancionat aquests mateixos comportaments durant dècades acredita la absoluta normalitat del comportament que avui es sanciona, al que s'ha d'afegir que la sanció de la UEFA atenta la nomenada doctrina dels actes propis, fonamentada a la llum de l'article 7 del Codi Civil, que examinarem en els Fonaments de Dret de la present demanda, i que en qualsevol cas prohibeix que l'acceptació d'una declaració de voluntat de caràcter tàcit perllongada en el temps durant decennis impossibilita adoptar la contrària, precisament perquè cal protegir la confiança d'uns comportaments generats en el temps per una banda, i per l'altre perquè les regles de la bona fe imposa un deure mínim de coherència en el comportament i limita l'exercici dels drets (en aquets cas a sancionar).

I en aquest sentit hem de dir que la pròpia UEFA per promocionar el proper partit de la competició que ha d'enfrontar al Camp Nou el proper 24 de novembre, els equips del FC Barcelona i la Roma, ha dissenyat un vídeo de promoció on apareixen imatges d'una immensa bandera estelada, rodejada de moltes altres banderes estelades (en concret al segon 23 del cd), material gràfic que acompanyem assenyalat de **DOCUMENT NUMERO SET**. Per tant no es ja que en el passat no s'hagi actuat mai per la exhibició d'aquest símbols, sinó que inclús després d'haver sancionat per aquesta exhibició per primera vegada, al cap de poques setmanes es la pròpia demandada la que exhibeix per televisió aquest mateixos símbols per promocionar un partit de la competició que organitza. En que quedem? Es multable, però alhora serveix per promocionar partits? Que pretenen amb aquest comportament? Desconcertar al soci i al seguidor? Anar sumant multes? O es una mostra més de la frivolitat amb la que la UEFA tracta aquest assumpte?. En qualsevol cas aquest comportament atenta de manera clara la teoria conforme ningú pot anar contra els seus propis actes, i als principis més elementals de la bona fe que ha d'imperar qualsevol relació humana.

Finalment per acabar aquest insuficient resum de la sociologia del FC Barcelona, que entronca amb el que es objecte de la sanció que motiva la present demanda, acabarem per dir que el Club es pot definir, i es defineix, com una entitat catalana, que defensa una Catalunya integradora, multicultural, justa, solidaria i universal, com ho acredita l'origen dels seus socis, o l'origen dels seus fundadors, amb un marcat compromís social, i decididament partidari del sistema democràtic, com a eixos primers i bàsics del Club. La democràcia es un valor que es troba íntimament lligat al ideari col·lectiu del Club - no es casualitat que avui dia sigui un dels pocs clubs que es regeixen per aquest sistema -, sistema pel qual ha lluitat i patit durant molt anys i que garanteix drets fonamentals com els que avui ataca la decisió sancionadora de la demandada.

QUART.- REPERCUSSIÓ LEGAL EN EL NOSTRE DRET POSSITIU PER LA EXHIBICIO DE ESTELADES I CANTICS D'INDEPENDÈNCIA. EXTENSIO DE L'EXERCICI DEL DRET DINS DEL CAMP NOU EN PARTITS JUGATS PEL FC BARCELONA.

Es un fet conegut i notori des de fa dècades que al Camp Nou, i en partits disputats pel propietari del camp, el FC Barcelona, onegen banderes estelades juntament amb d'altres. I es igualment conegut i notori des de fa alguns anys que al minuts 17, 14 segons de la primera i segona part, un considerable número de socis i seguidors fan càntics a favor de la independència de Catalunya fins al punt de ser audibles a tot l'estadi.

Aquest fets que es repeteixen a cada partit, amb una incidència setmanal en els mesos de competició entre els partits de la Lliga Espanyola, Copa del Rei, i Champions League, però també en altres partits com les competicions de la Supercopa d'Espanya, o en partits amistosos com el Trofeu Joan Gamper, es a dir en tots el partits que el primer equip del FC Barcelona juga al seu camp, no

s'ha incoat cap expedient sancionador, ni res que se li assembli per part dels organitzadors de les diferents competicions, tampoc la UEFA, ni per part de cap autoritat ni administració.

Es conegut, per exemple, que la bandera estelada es una bandera reconeguda pel Parlament de Catalunya, mitjançant Resolució del Parlament de data 29 de gener de 2014, que la reconeix com un *símbol que representa l'anhel i una reivindicació democràtica, legítima, legal, i no violenta*, tal i com s'estableix a l'apartat primer de la referida Resolució. I aprofitem per remarcar que en l'apartat segon de la Resolució *es condemnen les manifestacions que enalteixen la violència, el racisme, la xenofòbia i els totalitarismes antidemocràtics. I concretament en el món de l'esport, compartint l'esperit de la Llei de l'Estat 19/2007, contra la violència, el racisme, la xenofòbia i la intolerància en l'esport, llegida segons el seu preàmbul.*

En la mateixa Resolució, en el seus apartats tercer i quart, el Parlament de Catalunya demana al Govern de l'Estat que investigui els cassos en que s'ha impedit la exhibició de la bandera en esdeveniments públics esportius, que representen anhels plenament democràtics i pacífics i en favor de la convivència ciutadana, i es demana garantir que no s'impedeixi als aficionats a exhibir estelades als camps de futbol, i que no siguin sancionats per aquest motiu, amb el compromís de vetllar perquè els ciutadans de Catalunya no siguin pertorbats indegudament en llur exercici del dret de llibertat d'expressió.

S'acompanya assenyalada de **DOCUMENT NÚMERO VUIT**, còpia de la Resolució del Parlament de Catalunya de 29 de gener de 2014.

Per tant, el primer que hem de dir al respecte de la decisió de la UEFA, es que sanciona amb 40.000 euros la exhibició d'unes banderes perfectament legítimes, reconegudes per un Parlament democràtic, que representen un anhel i reivindicació democràtica, legítima, legal i no violenta. I, a més, que el mateix Parlament de Catalunya requereix de les autoritats emanades del sufragi universal que la protegeixin, no la prohibeixin i vetllin per que ningú sigui pertorbat en el seu lliure exercici a la llibertat d'expressió en la seva exhibició.

Doncs be, la UEFA, amb un criteri del tot inadmissible es predisposa per sobre d'un Parlament democràtic que insta a governs i institucions emanades del sufragi universal a protegir aquesta bandera, i sense més justificació condemna la exhibició d'aquets símbol en un partit de futbol obert al públic, jugat a la ciutat de Barcelona, contra un equip alemany. La decisió, certament deixa perplex. Qui es la UEFA per sancionar en el nostre territori la exhibició de símbols protegits per un Parlament democràtic?

Hem vist abans que aquesta mateixa Resolució refereix que en la exhibició de banderes estelades ningú *sigui pertorbat en el seu lliure exercici a la llibertat d'expressió*. Perquè, efectivament, el que s'està sancionant per part de la UEFA es la llibertat d'expressió, Dret Fonamental reconegut a la Constitució Espanyola, reconegut en el seu al Títol Primer.

L'article 16 de la Constitució garanteix la llibertat ideològica sense més limitació, en les seves manifestacions, que el manteniment de l'ordre públic, protegit per llei. La sanció de la UEFA que no es basa en cap altercat de l'ordre

públic, sinó únicament en el fet simple de la exhibició, sanciona, i per tant vulnera, condiona l'exercici d'aquest Dret Fonamental de socis i seguidors, amb la imposició d'una multa de la que acaba responen el Club i per tant el soci que te la obligació de contribuir al sosteniment de les càrregues econòmiques (article 11.3 dels Estatuts del Club).

L'article 20 de la Constitució reconeix i protegeix el dret a expressar i difondre lliurement pensaments, idees i opinions mitjançant la paraula o qualsevol mitjà de reproducció. I l'exercici d'aquest dret no pot ser restringit mitjançant cap tipus de censura prèvia, tenint com a únic límit el del respecte als drets reconeguts en el mateix Títol Primer.

L'article 25 de la Constitució estableix que ningú pot ser sancionat per accions que en el moment de produir-se els fets no constitueixin delictes, falta o infracció administrativa, segons la legislació vigent en aquell moment. I es obvi que la sanció de la UEFA vulnera aquest Dret Fonamental, perquè sanciona en territori i a persones protegides per aquest drets reconeguts constitucionalment, prescindint de l'ordenament jurídic d'aplicació, sense que el règim disciplinari intern de la UEFA pugui entendres ni vigent, ni per sobre del nostre ordenament positiu.

La importància a la protecció d'aquests drets en el nostre sistema legal queda pales, també, per la protecció que tant en l'àmbit jurisdiccional com legislatiu es dota. Des d'un punt de vista jurisdiccional l'article 53.1 de la Constitució estableix que els drets i llibertats reconeguts en el Capítol segon del Títol primer vinculen a totes els poders públics. I sols per llei, que en tot cas haurà de respectar el seu contingut essencial, pot ser modificat. I l'apartat segon del mateix article 53 CE estableix que qualsevol ciutadà podrà interessar la tutela de les llibertats i drets reconeguts a la Secció primera del Capítol segon (entre ells els articles 16, 20 i 25 abans referits), davant dels Tribunals ordinaris per un procediment basat en els principis de preferència i sumari – que cal connectar amb l'article 249.1- apartat segon de la Llei d'Enjudiciament Civil-. I des d'un punt de vista legislatiu el desenvolupament normatiu d'aquest drets sols ho pot ser per Llei Orgànica (Article 81.1 CE), quedant prohibida la regulació per Decret-Llei (art. 86.1 CE), i sent d'aplicació per la modificació de la regulació constitucional, la reforma gravada de l'article 168CE.

En definitiva, la UEFA no pot sancionar l'exercici de drets fonamentals reconeguts a la Constitució Espanyola, amb imposició de multes coercitives, que tot i anar destinades a un Club de futbol, acaben per incidir en el patrimoni del seus socis que tenen la obligació de contribuir a les càrregues econòmiques d'aquest Club, i per tant al sancionar coarten, dificulten o graven el lliure exercici de drets fonamentals protegits per la Constitució Espanyola.

El fet que la demandada sigui la organitzadora d'una competició certament popular i de masses, i seguida per espectadors no tant sols a Europa sinó de tot el mon, o el fet que el FC Barcelona es sotmeti a la seva disciplina en la competició, no pot situar aquestes normes privades de competició per sobre de normes de dret positiu, ni pot soterrar normes fonamentals constitucionalment protegides sota els seus reglaments privats de competició.

Fer-ho significa privar en tant que limita, dificulta o coarta aquests drets a ciutadans amb independència que aquests ciutadans també tinguin la condició de socis d'un club esportiu que es sotmet a les seves normes de competició

privades, perquè queda clar que la condició de socis d'aquest clubs esportius ho es en tant que son persones que amb caràcter previ son titulars d'uns drets inalienables. Es a dir, els actors primer tenen la condició de ciutadans, i com a tals poden formar part d'associacions o entitats culturals, lúdiques o esportives per nomenar algunes possibilitats, però en cap cas, el fet de pertànyer a alguna d'aquestes associacions pot comportar la negació o posar en dificultats l'exercici d'aquests drets per la via de la sanció per l'aplicació, equivocada o no, de reglaments interns de competició d'una associació privada,

Als anteriors fets, els hi resulten d'aplicació els següents

FONAMENTS DE DRET

I.- CAPACITAT.-

Els actors ostenten la suficient capacitat processal a la vista del que disposa l'article art. 6.1 y ss. de la L.E.C.

II.- REPRESENTACIO.-

Els actors estan representats en aquest procediment pel Procurador que signa, de conformitat al que estableix l'article 23 de la L.E.C.

III.- JURISDICCIO.-

Es competent la jurisdicció civil, conforme al que preveu l'article 5 de la L.E.C., que estableix que es podrà pretendre dels tribunals la declaració de la existència de drets.

En el mateix sentit els següents articles de la Llei Orgànica del Poder Judicial:

Article 1, conforme els Judges i Magistrats administren la justícia sotmesos únicament a la Constitució i al imperi de la Llei.

Article 4, pel qual la jurisdicció s'estén a totes les persones, a totes les matèries i a tot el territori espanyol en la forma establerta a la Constitució i a les lleis.

Article 5, que estableix que la Constitució es la norma suprema de l'ordenament jurídic i vincula a tots els Jutges i Tribunals, que interpretaran i aplicaran les lleis i els reglaments segons els preceptes i principis constitucionals.

Article 6, conforme els Jutges i Tribunals no aplicaran reglaments o qualsevol altre disposició contrària a la Constitució, a la Llei o al principi de jerarquia normativa.

Article 7, que estableix en el seu apartat primer que els drets i llibertats reconeguts al Capítol Segon del Títol I de la Constitució vinculen, en la seva integritat, a tots els Jutges i Tribunals, i en especial, apartat segon, que els drets enunciats a l'article 53.2 de la Constitució es reconeixeran, en tot cas, de conformitat amb el seu contingut constitucionalment declarat, sense que les resolucions judicials puguin restringir, menyscar o inaplicar aquest contingut, establint-se a l'apartat tercer que els Jutjats i Tribunals protegiran els drets i els interessos legítims.

Article 21, Els tribunals civils espanyols coneixeran de les pretensions que es suscitin en territori espanyol d'acord al que estableixen els tractats i convenis internacionals en el que Espanya sigui part, en les normes de la Unió Europea i en les lleis espanyoles, i en aquest mateix sentit articles 36 següents i concordants de la L.E.C, sense que la UEFA en cap cas limiti aquesta jurisdicció.

IV. COMPETÈNCIA.-

Es competent el Jutjat Civil al que me dirigeixo, conforme al que preveu l'article 52.6 de la L.E.C., competent en matèria de protecció de drets fonamentals i ser el del domicili dels demandants, resultant igualment aplicable l'article 53.2 de la L.E.C, pel cas de domicilis diferents entre el demandants.

V.- LEGITIMACIÓ.-

La activa la ostenten els actors en la seva condició de titulars dels drets fonamentals violats per l'aplicació d'una sanció econòmica imposada contra tota norma del nostre ordenament jurídic, pel sol fet d'haver exercit la llibertat d'expressió i ideològica, drets reconeguts a la Constitució Espanyola. Tot i que la sanció s'imposa al FC Barcelona, els actors son, tots ells, socis del Club i amb la obligació segons els seus estatuts, de contribuir a les càrregues econòmiques del Club, motiu pel qual la sanció acaba per afectar-los directament.

Igualment estan legitimats activament els actors per interposar la present pretensió, i comparèixer a aquest procediment, en tant que subjectes de drets que ostenten un interès legítim en el restabliment del dret vulnerat per la decisió de la demandada. Els actors volen poder continuar exercint, ells i els socis, aficionats o simpatitzants que així ho decideixin, el seu dret constitucional de llibertat d'expressió, sense cap intromissió a l'exercici d'aquest dret. El que està clar es la sanció de la demandada col·lideix amb l'exercici d'un dret fonamental, i significa una intromissió difícil i posa traves

amb la finalitat de dificultar, impedir o prohibir que qualsevol soci, però també aficionat o simpatitzant, pugui exercitar sense limitació de cap classe el seu legítim dret d'expressar-se lliurement, dret que te empara constitucional.

La passiva, la ostenta la demanda, qui amb la imposició de la seva sanció limita, dificulta, i coarta drets fonamentals constitucionalment protegits.

VI.- QUANTIA DEL PROCEDIMENT

Complint el previst a article . 253.1 de la L.E.C., es fa constar que la quantia d'aquesta demanda es inestimable a la llum de l'article 253.3 LEC, atès que resulta inestimable fer un càlcul econòmic de la protecció de drets fonamentals que s'interessa.

El fet que la multa o sanció imposada per la demandada es quantifiqui en la suma de 40.000 euros, i es dirigeixi directament al Futbol Club Barcelona, tampoc possibilita la quantificació del procediment a la llum de les regles establertes a l'article 251 de la L.E.C, atès que la present demanda no va contra la quantificació de la sanció, sinó contra la impossibilitat anterior de que qui sanciona tingui capacitat per sancionar el fet que sanciona.

VII.- JUDICI PEL QUAL S'HA DE TRAMITAR LA DEMANDA.

L'article 249.1,2 de la L.E.C., estableix que es decidiran en judici ordinari les demandes que pretenguin la tutela civil de qualsevol dret fonamental.

Igualment assenyala aquest article que en aquest procediments sempre **serà part el Ministeri Fiscal, i la seva tramitació tindrà caràcter preferent**, per mandat de l'article 53 de la mateixa Constitució Espanyola.

VIII.- DE NATURALESA SUSTANTIVA.

A.- Entenem infringits els drets fonamentals recollits al Capítol segon, Secció primera del Títol I de la Constitució, i en concret a els articles 16, 20 i 25, així com la especial protecció d'aquest drets, des del punt de vista de protecció normativa i jurisdiccional segons s'infereix dels articles 53, 81.1, 86.1 i 168 de la Constitució, segon la exposició detallada a l'ordinal quart dels Fets de la present demanda, que donem per reproduïts en ares a la brevetat.

B.- Tot i que la demanda està basada en la vulneració de drets protegits a la Constitució Espanyola, també afecten drets de del Conveni Europeu de Drets Humans. En concret l'article 10 on s'estableix en el seu apartat primer que tota persona té dret a la llibertat d'expressió. Aquest dret comprèn la llibertat d'opinió i la llibertat de rebre i difondre informació i idees sense ingerència de be autoritats públiques i sense consideració de fronteres, establint-se a l'apartat segon que l'exercici d'aquest dret queda sotmès a determinades formalitats, condicions, restriccions o sancions, però que ha de quedar previstes per llei, que no es el cas del Reglament Disciplinari de la UEFA. El Regne d'Espanya va signar aquest Conveni el 24 de novembre de 1977, i es va ratificar i entrar en vigor el 4 de octubre de 1979

C.- Igualment fem referència a la Resolució del Parlament de Catalunya, de gener de 2014, que hem acompanyat de Document número vuit, i segons el que hem dit a l'ordinal quart de la present demanda que també donem per reproduït.

D.- L'acció que s'exercita es la protecció d'aquests drets fonamentals davant la sanció imposada per una entitat privada estrangera que, per desconeixent o per atreviment, imposa una multa a qui s'expressa lliurement, mitjançant la paraula o banderes reconegudes i legals. La manca absoluta de capacitat per sancionar el que sanciona la demandada es evident, i no volem distreure l'objecte del procediment amb la comparativa amb altres banderes en altres estats, o amb les mateixes banderes en el mateix estadi del FC Barcelona. Neguem la capacitat de sancionar de la demandada pel fet que sanciona, i en tot cas entenem que la mateixa es nul·la de ple dret.

Però dit això, hem de citar, encara que sigui de passada, que l'actuació de la UEFA que portem sota tutela judicial, a més, incideix en la contradicció d'anar contra els seus propis actes durant decennis, fet que suma a la inoportunitat pròpia de la sanció la inseguretat que causa veure aquest canvi de criteri.

El socis i seguidors del FC Barcelona que el dia 29 de setembre anaven al veure aquell partit contra el Bayer Leverkusen, alguns d'ells portadors de banderes estelades, no podien esperar, ni de bon tros, que en aquella ocasió es veurien sorpresos amb la imposició d'una multa al Club (però que acaben pagant els socis) de ni més ni menys que 40.000 euros. I això era impossible de preveure perquè durant anys i anys, fets com els sancionats no va comportar ni tant sols un comentari. No hi ha cap expedient obert que consti a aquesta part al respecte.

Però tampoc ho poden esperar els socis o espectadors que assistiran el proper dia 24 de novembre al Camp a presenciar el partit entre el FC Barcelona i la Roma, perquè precisament es la pròpia demandada la que per promocionar aquest partit mostra una grada plena de banderes estelades, alguna de dimensions enormes, tal i com hem acreditat (Doc. 7, video 1, segon 23). Per tant la decisió que combatem significa un tomb de 180 graus respecte a la interpretació històrica i pacífica, però al mateix temps i paradoxalment, també contradiu actuacions posteriors a la sanció com ho mostra un dels vídeos de promoció d'un partit posteriors al que va ser objecte de sanció. La incidència d'aquests comportaments amb la teoria dels actes propis es clara. Per tant inclús que en el negat cas que la UEFA pogués dificultar, obstruir o limitar drets fonamental mitjançant la imposició de multes, que no ho pot fer, el que queda clar es que qualsevol cas aquesta mateixa decisió seria igualment atacable en aquesta jurisdicció perquè atenta el principi conforme al qual ningú pot anar contra els seus propis actes i al principi de bona fe que ha d'imperar en totes les relacions interpersonals.

El mateix Tribunal Constitucional en la seva Sentència 73/1988, de 21 d'abril diu que "la llamada doctrina de los actos propios o regla que decreta la inadmisibilidad de *venire contra factum proprium* surgida originariamente en el ámbito del Derecho privado, significa la vinculación del autor de una declaración de voluntad generalmente de carácter tácito al sentido objetivo de la misma y la imposibilidad de adoptar después un comportamiento contradictorio, lo que encuentra su fundamento último en la protección que objetivamente requiere la confianza que fundadamente se puede haber depositado en el comportamiento ajeno y la regla de la buena fe que impone el deber de coherencia en el comportamiento y limita por ello el ejercicio de los derechos objetivos".

Es a dir, que el que s'exigeix dels actes d'una persona que puguin tenir rellevància dins del camp jurídic, no pot contradir actes anteriors provocant una situació d'incertesa que pugui desconcertar als afectats per actes iguals, fet que trenca el principi de bona fe que estableix l'article 7.1 del Codi Civil.

La coherència del comportament es ineludible segons estableix la Sentència del Tribunal Suprem de 30 d'octubre de 1995 que diu: "es reiterada doctrina de esta Sala (Sentencias 5-10-87, 16-2 y 10-10-88; 10-5 y 15-6-89; 18-1-90; 5-3-91; 4-6 y 30-12-92; y 12 y 13-4 y 20-5-93, entre otras) la de que el principio general del derecho que afirma la inadmisibilidad de venir contra los actos propios, constituye un límite del ejercicio de un derecho subjetivo o de una facultad, como consecuencia del principio de buena fe y, particularmente, de la exigencia de observar, dentro del tráfico jurídico, un comportamiento coherente, siempre que concurren los requisitos presupuestos que tal doctrina exige para su aplicación, cuales son que los actos propios sean inequívocos, en el sentido de crear, definir, fijar, modificar, extinguir o esclarecer sin ninguna duda una determinada situación jurídica afectante a su autor, y que entre la conducta anterior y la pretensión actual exista una incompatibilidad o una contradicción según el sentido que de buena fe hubiera de atribuirse a la conducta anterior." (STS 30/10/1995).

Per tant ningú por anar contra els seus propis actes, i en el cas de fer-ho i rebolcar-se contra els actes propis anteriors, nega tot efecte jurídic a la conducta contraria posterior, perquè precisament afecta a la base de la confiança que una actuació o una conducta d'una persona ha de produir sobre un altre.

En aquest sentit la Sentència del Tribunal Suprem de 30 de març de 1999 diu que "no es lícito accionar contra los propios actos, cuando se llevan a cabo actuaciones que por su trascendencia integran convención y causan estado, definiendo inalterablemente las situaciones jurídicas de sus autores, y cuando se encaminan a crear, modificar o extinguir algún derecho, con lo que generan vinculación de los que se les atribuyen, conforme a las sentencias de 5 de marzo de 1991, 12 de abril y 9 de octubre de 1993, 10 de junio de 1994, 31 de enero de 1995 y 21 de noviembre de 1996, y muchas más".

I això es així per tal de protegir la confiança i la bona fe que imposa un deure de coherència i limita la llibertat d'actuació quan s'han creat expectatives raonables, de manera que qui indueix a algú a comportar-se d'una manera determinada, sobre la base de que ha confiat, no pot pretendre, després, que

aquella situació era fictícia, perquè aquests actes previs determinen necessàriament unes conseqüències jurídiques.

En aquest sentit la Sentència del Tribunal Suprem número 760/2013, de 3 de desembre es molt clara quan diu que: “La doctrina que se invoca constituye un principio general de derecho que veda ir contra los propios actos (*nemo potest contra proprium actum venire*) como límite al ejercicio de un derecho subjetivo o de una facultad: así se expresan las sentencias de 9 mayo 2000 y 21 mayo 2001. Se refiere a actos idóneos para revelar una vinculación jurídica, dice la sentencia de 22 octubre 2002, la cual reitera lo que había dicho la de 25 octubre 2000 en el sentido de que tiene su fundamento en la buena fe y en la protección de la confianza que la conducta produce; confianza que también destacan las sentencias del 16 febrero 2005 y 16 enero 2006 así como que es doctrina asentada en el principio de la buena fe; fundamento en el que insiste la sentencia de 17 octubre 2006. Lo que reiteran sentencias posteriores, como las de 2 octubre de 2007, 31 octubre 2007, 19 enero 2010 y 1 de julio de 2011; esta última destaca, además de reiterar todo lo anterior, que implica una vinculación jurídica, debe ser muy segura y ciertamente cautelosa”.

.- I pel que fa al cas objecte del present procediment hem de dir que l'actuació de la demandada en anteriors ocasions, idèntiques a la que ara sanciona, ha estat diametralment oposada. I en aquets sentit cal recordar la Sentència del Tribunal Suprem de 31 de gener de 1995 quan diu que “esta Sala viene exigiendo, para que los denominados actos propios sean vinculantes, que causen estado, definiendo inalterablemente la situación jurídica de su autor, o que vayan encaminados a crear, modificar o extinguir algún derecho opuesto a sí mismo (SS., entre muchas otras, de 27 de julio y 5 de noviembre de 1987; 15 de junio de 1989; 18 de enero y 27 de julio de 1990), además de que el acto ha de estar revestido de cierta solemnidad, ser expreso, no ambiguo y perfectamente delimitado, definiendo de forma inequívoca la intención y situación del que lo realiza (SS de 22 de septiembre y 10 de octubre de 1988), lo que no puede predicarse de los supuestos en que hay error, ignorancia, conocimiento equivocado o mera tolerancia”(STS 31/01/1995).

I això es també aplicable en dret sancionador perquè segons diu la doctrina científica moderna la teoria dels actes propis no exerceix la seva influència únicament en l'àrea dels negocis jurídics, sinó que té substantivitat pròpia que s'assenta en el principi de la bona fe. I si bé és cert que aquesta doctrina va néixer en l'àmbit del dret privat i segons com es miri la sanció de la UEFA es produeix també en aquest terreny), actualment ha quedat assumida per tot l'ordenament jurídic com un principi general informador de les relacions interpersonals que siguin capaces de crear situacions jurídiques, i el dret sancionador n'és un.

.- Tant és així, que tots aquets principis estan positivitzats al Codi Civil de Catalunya al establir l'article 111-7 que regula la bona fe:

“En les relacions jurídiques privades s'han d'observar sempre les exigències de la bona fe i l'honradesa dels tractes” ;

I l'article 111-8 que regula els actes propis:

“Ningú no pot fer valer un dret o una facultat que contradigui la conducta pròpia observada amb anterioritat si aquesta tenia una significació inequívoca de la qual deriven conseqüències jurídiques incompatibles amb la pretensió actual”.

Resumint i com a conclusió: l'article del reglament intern de la UEFA que sanciona amb 40.000 euros per càntics en favor de la independència i exhibició de banderes estelades no es de nova creació, tal i com s'acreditarà en el seu moment processal oportú. I també acreditarem aleshores que aquest es la primera vegada que es sanciona per l'exhibició de banderes estelades i càntics a favor de la independència en el Camp Nou del FC Barcelona, quan aquests mateixos càntics i la exhibició d'aquestes mateixes banderes porten anys formant part de l'escenari de partits organitzat per la demandada, sense cap comentari, ni crítica, ni queixa, ni sanció. Fer-ho ara contradiu el principi que ningú pot anar contra els seus propis actes, i trenca el principi de bona fe determinat a l'article 7.1 del Codi Civil.

IX- IURA NOVIT CURIA

XII.- COSTAS.-

En matèria de costes estarem al que preveuen els articles 394 i següents de la L.E.C.

Per tot això,

AL JUTJAT SOL·LICITO, tingui per presentat aquest escrit amb les seves còpies i documents i poder que l'acompanya; em tingui per comparegut i part en la representació acreditada de les persones assenyalades en l'encapçalament del present escrit, i per deduïda **DEMANDA DE JUDICI ORDINARI**, contra la **UNIÓ D'ASSOCIACIONS EUROPEES DE FUTBOL, UEFA** segons les sigles en llengua anglesa (Union of European Football Associations), se'ls hi doni trasllat de la demanda en forma, a l'objecte que la contestin si això convé al seu dret, i, previs els tràmits d'aplicació processal pertinents, entre els qual la citació al Ministeri Fiscal i la tramitació de caràcter preferent prevista a l'article 249.1.2 de la LEC, dicti en el seu dia Sentència mitjançant la qual:

1.- Declari que la entitat demandada UEFA ha vulnerat els drets fonamentals reconeguts i protegits per la Constitució Espanyola dels actors i infringit els principis de bona fe i dels actes propis mitjançant la Resolució de data 15 d'octubre de 2015, seguida en el expedient 28736-UCL-2015/16, mitjançant la qual s'imposa al FC Barcelona la multa de 40.000 euros, per conducta impròpia de seguidors (càntics i banderoles il·legals)" segons l'article 16.2 del Reglament Disciplinari de la UEFA.

2.- Declari la nul·litat de la Resolució de la demandada, ressenyada a l'anterior pètit i pels motius exposats, o alternativament, i pels mateixos motius, es condemni a la demandada a que cessi en aquesta vulneració prenent les mesures que siguin adients per fer-ho efectiu i deixi sense efecte la resolució esmentada i totes les que es puguin dictar pels mateixos motius, amb totes les seves conseqüències jurídiques i econòmiques

3.- Es condemni al pagament de les costes del present procediment a la demandada, pel cas d'oposar-se a la demanda.

ALTRESSÍ PRIMER DIC, que complimentant el previst a l'article 253.1 de la LEC L.E.C., es fa constar que la quantia d'aquesta demanda es inestimable segons els arguments exposats en el Fonament de Dret VI de la present escrit de demanda, i

AL JUTJAT NOVAMENT SOL-LICITO, que tingui per efectuada la anterior manifestació als efectes oportuns

ALTRESSÍ SEGON DIC, que a l'empara del que estableix l'article 730.1 i concordants de la L.E.C., conjuntament amb la interposició de la present demanda formulo la **SOL-LICITUD D'ADOPCIO DE MESURES CAUTELARS** amb l'objecte que s'acordi la suspensió de l'acord de data 15 d'octubre de 2015, seguida a l' expedient 28736-UCL-2015/16, abstenint-se la demandada de continuar sancionant per fets com els que donen peu al present procediment.

Concorren al present cas els pressupostos per a l'adopció de les mesures cautelars interessades, segons l'article 728 de la L.E.C.

A.- FUMUS BONIS IURIS

A la vista dels fets relatats en el present escrit entenem que queda clar que s'ha incorregut en la vulneració d'una norma fonamental, castigant l'exercici lliure de la llibertat ideològica, la llibertat d'expressió manifestat de forma pacífica per un sector del socis i seguidors que el dia 29 de setembre van assistir al partit de futbol entre el FC Barcelona i el Bayer 04 Leverkusen, i imposant una sanció per una acció que no constitueix delictes, falta o infracció administrativa en territori català i protegit per la Constitució Espanyola.

B.- PERICULUM IN MORA

El Periculum in Mora es evident. Els drets dels ciutadans requereixen protecció que tant sols pot ser obtinguda mitjançant les presents mesures cautelars.

Si no es suspèn la sanció, i aquesta continua imposada, atemptarà al drets dels socis que vulguin assistir als partits organitzats per la demandada en el Camp Nou, fins al punt de qüestionar o dificultar el lliure exercici d'aquest drets constitucionals, en el cas d'obtenir una sentència estimatòria. En aquest sentit hi ha previstos partits de la competició de la Champions League organitzats per la demandada els dies 24 de novembre de 2015 contra La Roma, a més del celebrat el passat 4 de novembre contra l'equip Bate Borisov, i d'aquells altres que es vagin celebrant en un futur immediat.

El perill de demora es materialitza, en aquest cas, en que s'aniran disputant partits de futbol al Camp Nou, organitzats per la demandada, en que per un cantó quedarà condicionada per una part dels seguidors els seus drets fonamentals vulnerats per la sanció de la demandada, i per un altre no impedirà a la demandada que pugui anar sancionant fets que avui i aquí no poden ser sancionats.

En aquest sentit hem tingut coneixement per part d'alguns mitjans de comunicació que la UEFA no sancionarà, de moment cap altre mostra de llibertat d'expressió, si be anirà incoant expedients a mida que aquesta llibertat d'expressió es vagi exercint, fet que no varia en res la necessitat de les mesures cautelars que proposem, tot i que hem cregut oportú posar-ho en coneixement del Jutge cridat a decidir pel que significa de dubte de la pròpia demandada de les actuacions que està prenent contra drets fonamentals. En qualsevol cas comunicarem d'immediat qualsevol comunicació que al respecte ens sigui notificada.

En compliment del que preveu l'article 728.3 de la LEC, aquesta part s'ofereix a prestar caució per respondre dels danys i perjudicis que es poguessin irrogar al patrimoni de la demandada.

Nogensmenys aquesta part considera que els danys i perjudicis que es puguin ocasionar a la contrapart son nuls, atès que la sanció o l'aixecament de la mateixa, "per se" no pertorba el patrimoni de la demandada, així com la proximitat existent entre l'exercici de la present acció i la de cessació en defensa d'interessos col·lectius que pot quedar dispensada, i per la repercussió social dels diferents interessos afectats (art. 728.3 de la L.E.C). No obstant per donar compliment al citat article 728.3LEC, s'ofereix la caució simbòlica de 10 euros, sens perjudici de la facultat discrecional que te el Jutge per ordenar la prestació de garantia que estimi oportuna, i,

AL JUTJAT SOL·LICITO, que acordi decretar la mesura cautelar consistent en la suspensió immediata de Resolució de la demandada, o alternativament, que s'ordini a la UEFA a suspendre cautelarment la referida Resolució de data 15 d'octubre de 2015, seguida en el expedient 28736-UCL-2015/16, mitjançant la qual s'imposa al FC Barcelona la multa de 40.000 euros, per conducta impròpia de seguidors ("càntics i banderoles il·lícites)" segons l'article 16.2 del Reglament Disciplinari de la UEFA.

ALTRESSÍ SEGON DIC, interessa a aquesta representació, i a l'empara del que estableix l'article 732 de la L.E.C., el següents mitjans de prova:

I.- DOCUMENTAL, consistent en que es donin per reproduïdes en la peça separada de les mesures cautelars, l'escrit de demanda i la totalitat de documents que l'acompanyen.

Per tot l'exposat

AL JUTJAT SOL·LICITO, que tingui per presentats els mitjans de prova proposats, els declari pertinents i, previs els tràmits oportuns acordi el necessari per a la seva pràctica.

En Barcelona, a quinze de novembre de dos mil quinze.

Lletrat Ramon Estebe i Blanch.
Col. I.C.A.B. 18005

